

afgeleid en is overigens ook anderszins niet, dan wel onvoldoende, gebleken. [eiser] heeft dan ook zelf aanleiding gegeven tot het proces dat in gang is gezet, los van de manier waarop de gemeente daaraan vervolgens invulling heeft gegeven. Ook nadien heeft [eiser] zich niet stil gehouden door e-mailcontact tussen hem dan wel zijn gemachtigde en – kort gezegd – de gemeente van 30 juni 2014 en 2 juli 2014 op zijn weblog te plaatsen, alsmede de brief van het openbaar ministerie van 22 juni 2014 waarin wordt gesproken over de voor [eiser] te treffen veiligheidsmaatregelen (productie 10, 12 en 14 bij antwoord).

4.10. Deze gedragingen van [eiser] leiden tot het oordeel dat de schadevergoedingsplicht van de gemeente moet worden verminderd met 50%. Voor een andere verdeling op grond van de billijkheid ziet de kantonrechter in de omstandigheden van het geval geen aanleiding. Het strafrechtelijke verleden van [eiser], dat niet los kan worden gezien van de ontstane maatschappelijke onrust, behoort tot zijn risicosfeer. Ten aanzien van de hoogte van het toe te kennen bedrag slaat de kantonrechter wel acht op de effecten die het optreden van de gemeente heeft gehad.

In deze omstandigheden acht de kantonrechter een vergoeding aan [eiser] van € 4.000,- billijk (50% van € 8.000,-), te vermeerderen met de wettelijke rente indien niet tijdig wordt betaald, een en ander zoals hierna te vermelden.

4.11. De gemeente zal als de grotendeels in het ongelijk gestelde partij worden veroordeeld in de proceskosten. De kosten aan de zijde van [eiser] worden begroot op:

– in debet gestelde exploitkosten	€ 70,34	(Gerechtsdeurwaarder Van Looijengoed)
– betaalde exploitkosten	€ 23,45	
– salaris gemachtigde	€ 400,-	(2 punten x tarief € 200,-)
– griffierecht	€ 77,-	
Totaal	€ 570,79	

Aangezien aan [eiser] een toevoeging is verleend, dienen de in debet gestelde exploitkosten te worden voldaan aan de griffier van de rechtbank, aangezien deze kosten door de rechtbank aan de deurwaarder zijn of worden voldaan.

De kantonrechter begrijpt de vordering tot betaling van de wettelijke rente over de proceskosten aldus, dat de wettelijke rente alleen wordt gevorderd over het aan [eiser] te betalen deel daarvan. Die vordering zal worden toegewezen met inachtneming van de hierna bepaalde termijn.

5. De beslissing

De kantonrechter:

verklaart voor recht dat de gemeente onrechtmatig heeft gehandeld jegens [eiser];

veroordeelt de gemeente om aan [eiser] tegen bewijs van kwijting te betalen € 4.000,- aan immateriële schadevergoeding, te voldoen binnen veertien dagen na betekening van dit vonnis, bij gebreke waarvan dit bedrag wordt vermeerderd met de wettelijke rente vanaf de vijftiende dag na betekening van dit vonnis tot de dag van volledige betaling;

veroordeelt de gemeente tot betaling van de proceskosten aan de zijde van [eiser], tot de uitspraak van dit vonnis begroot op € 570,79 (waarin begrepen € 400,- aan salaris gemachtigde);

bepaalt dat het aan [eiser] rechtstreeks te betalen deel van de proceskosten van € 547,34 dient te worden voldaan binnen veertien dagen na de datum van dit vonnis, bij gebreke waarvan dit bedrag wordt vermeerderd met de wettelijke rente vanaf de vijftiende dag na de datum van dit vonnis tot de dag van volledige betaling;

bepaalt dat de gemeente van het hiervoor genoemde bedrag aan totale proceskosten een bedrag van € 23,45 dient te voldoen aan de griffier nadat zij een nota van de rechtbank daarvoor heeft gekregen;

verklaart dit vonnis uitvoerbaar bij voorraad; wijst het meer of anders gevorderde af.

NOOT

De kantonrechter concludeerde in deze zaak dat de gemeente inbreuk heeft gemaakt op de persoonlijke levenssfeer van ex-gedetineerde door persoonlijke informatie over hem, zijn woonlocatie, in de openbaarheid te brengen. Terecht oordeelt de kantonrechter conform vaste juris-

prudentie dat een inbreuk op het recht op eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer in beginsel een onrechtmatige daad oplevert (HR 9 januari 1987, *NJ* 1987, 928). De aanwezigheid van een rechtvaardigingsgrond kan aan een inbreuk het onrechtmatige karakter ontnemen. Of zulk een rechtvaardigingsgrond zich voordoet, kan slechts worden beoordeeld in het licht van de omstandigheden van het geval, door tegen elkaar af te wegen enerzijds de ernst van de inbreuk op het recht op eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer en anderzijds de belangen die met de inbreuk makende handelingen redelijkerwijs kunnen worden gediend (HR 31 mei 2012, «JBPR» 2002/2, m.nt. door Van Hoof en Linssen). De gemeente heeft ter rechtvaardiging van haar handelen aangevoerd dat de gemeente de regie over de bekendmaking van de woonlocatie van de ex-gedetineerde in handen wilde houden en daarmee escalatie wilde voorkomen. De kantonrechter ging daar niet in mee, aangezien er geen aanleiding was om bekendheid te geven aan de woonlocatie van de ex-gedetineerde op de wijze waarop de gemeente dat heeft gedaan. Door bekendmaking ineens van de naam van de ex-gedetineerde, zijn veroordeling, het appartementencomplex waar hij zich had gevestigd, het vermelden van de verminderde geschiktheid van de betreffende woonlocatie, het aan de ex-gedetineerde gedane verzoek te verhuizen, de weigering daartoe van de ex-gedetineerde, het organiseren van een bewonersbijeenkomst, het organiseren van politietoezicht en de openstelling van een telefoonlijn heeft de gemeente meer gedaan dan de situatie op dat moment vereiste. Van een directe indicatie voor op handen zijnde maatschappelijke onrust was bovendien (nog) geen sprake en evenmin is gebleken van directe dreiging van recidive door de ex-gedetineerde. Ook is niet gebleken dat er eerdere slachtoffers van de ex-gedetineerde in de wijk woonden. Juist door deze handelwijze heeft de gemeente een gevoel van onbehagen omtrent de aanwezigheid van de ex-gedetineerde opgewekt. Van de gemeente had in de gegeven omstandigheden een meer terughoudende wijze van informatievoorziening mogen worden verwacht. Door het onrechtmatig handelen van de gemeente is de woonsituatie van de ex-gedetineerde vrijwel onhoudbaar geworden en zijn bewegingsvrijheid (ook door de politiebewaking) beperkt en het opbouwen van een maatschappelijk leven

aldaar niet meer aan de orde. De kantonrechter oordeelde dat op grond hiervan sprake is van een (ernstige) inbreuk op de persoonlijke levenssfeer van eiser en daarmee van aantasting in zijn persoon (art. 6:106 lid 1 onder b BW), waarvoor volgens de kantonrechter in een geval als het onderhavige het niet noodzakelijk is dat dit heeft geleid tot een situatie dat sprake is van een in de psychiatrie erkend ziektebeeld. Zowel uit de Parlementaire Geschiedenis als uit jurisprudentie van de Hoge Raad bij art. 6:106 lid 1 onder b volgt dat ernstige schendingen van de persoonlijke levenssfeer worden aangemerkt als persoonsaantasting die recht geeft op vergoeding van immateriële schade (bijv. HR 1 november 1991, *NJ* 1992/58). De Hoge Raad heeft in 2012 geoordeeld dat bij toewijsbaarheid vordering wegens aantasting van een fundamenteel recht het uitgangspunt is dat de benadeelde geestelijk letsel heeft opgelopen, maar niet in alle gevallen uitgesloten is dat een uitzondering op dit uitgangspunt wordt aanvaard in verband met de bijzondere ernst van de normschending en de gevolgen daarvan voor het slachtoffer (HR 29 juni 2012 «JA» 2012/147, m.nt. door Lindenberg). Schending van de persoonlijke levenssfeer zal over het algemeen niet tot geestelijk letsel en niet of nauwelijks tot aanwijsbare schade van betekenis leiden, terwijl er sprake is van een fundamenteel recht welk een bijzondere bescherming verdient. In deze gevallen heeft het smartengeld niet zozeer de rol van compensatie van gezondheidsschade, maar veeleer de functie om schendingen van het fundamentele recht "recht te zetten" (Zie hierover uitvoerig Lindenberg, *Smartengeld tien jaar later*, Kluwer: Deventer 2008, par. 3.4.7.) Door bij dergelijke schendingen toch een recht op smartengeld te aanvaarden kan het aansprakelijkheidsrecht een bijdrage leveren aan de handhaving van deze rechten. In deze zaak heeft de kantonrechter terecht oog gehad voor deze problematiek en mijns inziens daarmee een juist oordeel gegeven.

F.I. van Dorsser
advocaat bij AantjesZevenberg Advocaten